

Părțile din procedura principală

Reclamanți: Rafael Villafañez Gallego și María Pérez Anguio

Pârâtă: Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, S.A.

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 3 alineatele (1) și (2) din Directiva 93/13/CEE ⁽¹⁾ a Consiliului din 5 aprilie 1993 trebuie interpretat în sensul că un acord dintre bancă și împrumutatul consumator, prin care, în plus față de modificarea condițiilor referitoare la limitele ratelor dobânzilor, sunt impuse consumatorului cheltuielile care decurg din modificarea actului autentic de împrumut și de constituire a ipotecii încheiat între bancă și consumator, care a fost propus de bancă sub forma unei alegeri între două alternative posibile pentru schimbarea condițiilor de credit ipotecar și a fost acceptat în mod voluntar de consumator, prin acordul la care au ajuns în urma negocierilor instituția bancară și organismul de asigurare reciprocă de care aparține consumatorul, în interesul și în beneficiul membrilor organismului de asigurare reciprocă, reprezintă o clauză negociată individual?
- 2) În cazul unui răspuns negativ la întrebarea anterioară, articolul 3 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE, coroborat cu articolul 6 alineatul (1) din aceeași directivă, trebuie interpretat, în ceea ce privește caracterul abuziv al clauzei, în sensul că, având în vedere scopul și obiectul acordului dintre bancă și organismul de asigurare reciprocă, exclude posibilitatea încheierii unui acord, precum cel descris în întrebarea anterioară?

⁽¹⁾ Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO L 95, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Rechtbank van eerste aanleg te Turnhout (Belgia) la 5 februarie 2014 – Openbaar Ministerie/Marc Emiel Melanie De Beuckeleer și alții

(Cauza C-56/14)

(2014/C 135/24)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Rechtbank van eerste aanleg te Turnhout

Părțile din procedura principală

Reclamant: Openbaar Ministerie

Pârâți: Marc Emiel Melanie De Beuckeleer, Michiel Martinus Zeeuws, Staalbeton NV/SA

Întrebările preliminare

Obligația depunerii declarației prealabile Limosa pentru lucrătorii salariați, astfel cum este prevăzută la articolele 137-152 din Legea-program din 27 decembrie 2006, este incompatibilă cu libera circulație a serviciilor garantată în temeiul articolului 49 CE și al articolului 56 TFUE?

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale regionale di giustizia amministrativa di Trento (Italia) la 7 februarie 2014 – Orizzonte Salute – Studio Infermieristico Associato/Azienda Pubblica di Servizi alla persona „San Valentino” și alții

(Cauza C-61/14)

(2014/C 135/25)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale regionale di giustizia amministrativa di Trento

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Orizzonte Salute – Studio Infermieristico Associato

Pârâți: Azienda Pubblica di Servizi alla persona „San Valentino” – Città di Levico Terme, Ministero della Giustizia, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei Ministri și Segretario Generale del Tribunale Regionale di Giustizia Amministrativa di Trento

Cealaltă parte în procedură: Associazione Infermieristica D & F. Care

Întrebarea preliminară

Principiile stabilite de Directiva 89/665/CEE ⁽¹⁾, astfel cum a fost modificată prin Directiva 92/50/CEE ⁽²⁾ a Consiliului din 18 iunie 1992, [și prin Directiva 2007/66/CE ⁽³⁾], se opun unei reglementări naționale precum cea prevăzută la articolul 13 alineatele 1-bis, 1-quater și 6-bis și la articolul 14 alineatul 3-ter din Decretul Președintelui Republicii nr. 115 din 30 mai 2002 (astfel cum a fost modificat progresiv prin intervențiile legislative ulterioare), care a stabilit valori ridicate ale taxei judiciare pentru accesul la justiție în materie de contencios administrativ în ceea ce privește contractele publice?

⁽¹⁾ Directiva 89/665/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1989 privind coordonarea actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind aplicarea procedurilor care vizează căile de atac față de atribuirea contractelor de achiziții publice de produse și a contractelor publice de lucrări (JO L 395, p. 33, Ediție specială, 06/vol. 1, p. 237).

⁽²⁾ Directiva 92/50/CEE a Consiliului din 18 iunie 1992 privind coordonarea procedurilor de atribuire a contractelor de achiziții publice de servicii (JO L 209, p. 1, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 50)

⁽³⁾ Directiva 2007/66/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 decembrie 2007 de modificare a Directivelor 89/665/CEE și 92/13/CEE ale Consiliului în ceea ce privește ameliorarea eficacității căilor de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziții publice (JO L 335, p. 31).

Acțiune introdusă la 10 februarie 2014 – Comisia Europeană/Republica Franceză

(Cauza C-63/14)

(2014/C 135/26)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentant: B. Stromsky, agent)

Pârâtă: Republica Franceză

Concluziile reclamantei

- Constatarea faptului că, prin neadoptarea, în termenele stabilite, a tuturor măsurilor necesare pentru recuperarea de la beneficiar a ajutoarelor de stat declarate ilegale și incompatibile cu piața internă prin articolul 2 alineatul (1) din Decizia 2013/435/UE a Comisiei din 2 mai 2013 privind ajutorul de stat SA.22843 (2012/C) (ex 2012/NN) pus în aplicare de Franța în favoarea Société Nationale Corse Méditerranée și a Compagnie Méridionale de Navigation ⁽¹⁾, prin neefectuarea anulării, în termenele prevăzute, a tuturor plăților ajutoarelor prevăzute la acest articol 2 alineatul (1) și prin neinformarea Comisiei, în termenul acordat, cu privire la măsurile adoptate pentru a se conforma acestei decizii, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 288 al patrulea paragraf TFUE și al articolelor 3, 4 și 5 din decizia menționată;
- obligarea Republicii Franceze la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Termenul în care Republica Franceză ar fi trebuit să recupereze ajutoarele plătite ilegal în favoarea SNCM a expirat la patru luni de la notificarea deciziei.

⁽¹⁾ JO L 220, p. 20.